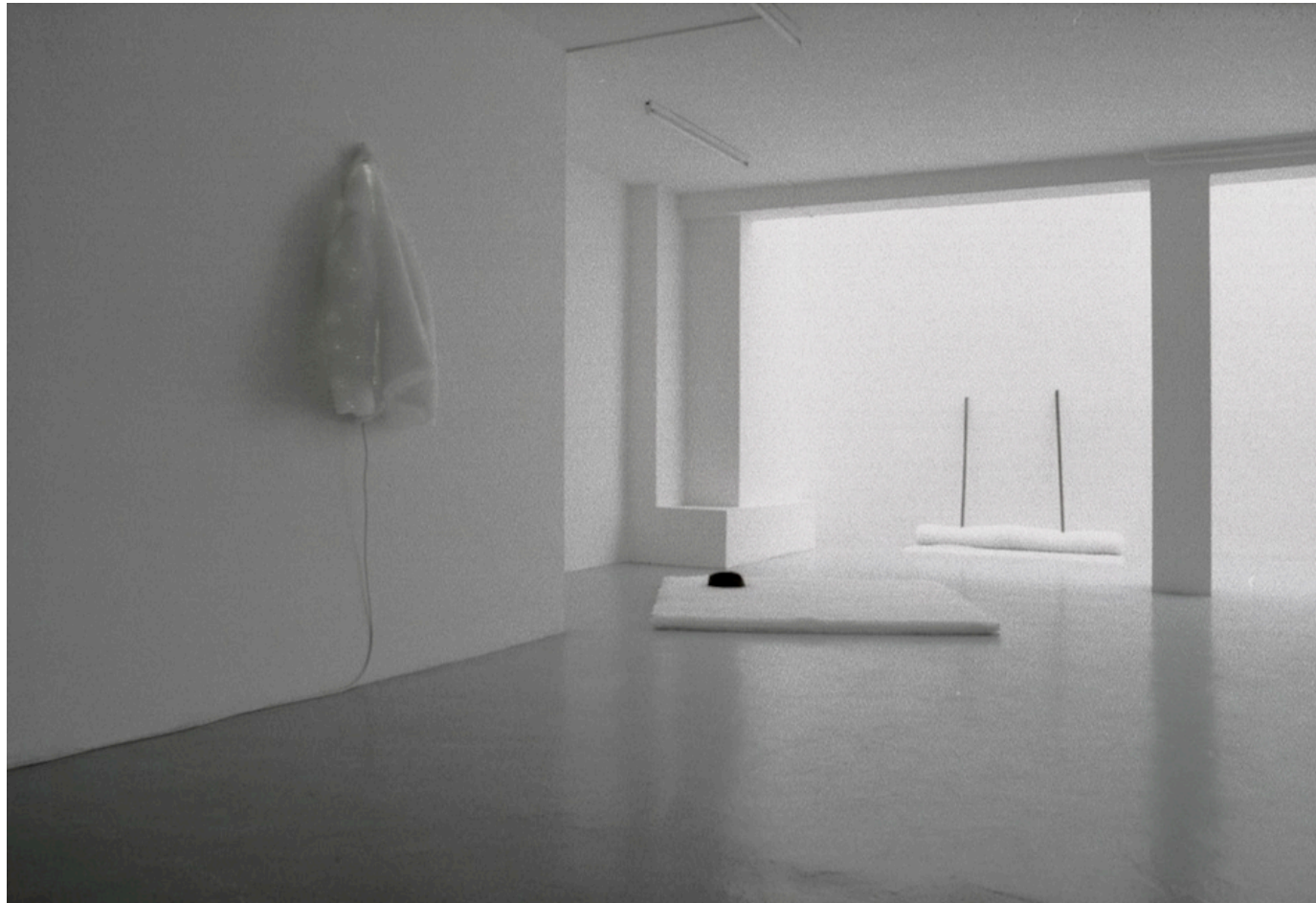

Une saison sans principe
Galerie Guy Ledune Jun 2000, Bruxelles

Artikel : De standaard – 21Jun - 2000 – Jan Florizoone

Een seizoen zonder regels noemt Guy Giraud zijn tentoonstelling in de Brusselse galerie Guy Ledune. Hij suggereert er de winter tijdens de zomer. Zijn werken maakt hij van stof, een soort synthetische wol die normaal dient als vulsel voor jassen waarmee je naar de polen reist.

De stof is wit en luchtig. Die materie laat hij vrijwel onaangeroerd. De rol fijne stof verknipt hij tot vierkante vlakken. Die bladen legt hij neer op de grond en stapelt ze op elkaar. Hoog richt hij zijn beelden niet op, ze bestaan uit enkele of meerdere lagen, ze liggen als sneeuw op de grond. Aan elke vorm voegt hij spaarzaam een element toe. Een hoedje drijft eenzaam boven op een vlak, maar waar is de man die het hoedje droeg? Een televisie is verborgen onder het stof en straalt door de witte lagen een flikkerende vlam uit. Tegen de muur is het witte vierkant opgerold en steken twee bezemstelen er verticaal uit.

Met weinig middelen maakt Guy Giraud zijn objecten. Ze hebben een minimale wezenlijkheid: een geometrische vorm, monochrome tinten en een naakte opstelling. Maar Giraud doet dat minimalisme opgaan in een lyrische ijlte. Hij kiest een etherisch materiaal, maakt de sculptuur gewichtloos, zoekt naar een poëtisch beeld door de abstracte vorm te verbinden met een concreet voorwerp. Hij vervreemdt.

Door deze werken samen te brengen, scheidt hij een toverachtige atmosfeer. Zoals stemmen die eenzelfde toon zingen uitgroeien tot een onwezenlijke klank.

Een seizoen zonder regels is een vervolg op de tentoonstelling *Sneeuwdagen* die de kunstenaar vorige winter in Marseille

bracht. Guy Giraud is van die Franse havenstad, maar woont al enkele jaren in onze streken, aanvankelijk in Düsseldorf, nu in Brussel. Een merkwaardige trek; van het warme zuiden naar het koude noorden. Maar Guy Giraud vertelt hoe hij als jongen al aangetrokken was door de Duitse poëzie, de romantische van Hölderlin en de dadaïstische van Tzara. Toen hij in Brussel aankwam en een atelier met ramen op het noorden betrok, duurde het maanden vooraleer hij aangepast was aan het koele, zwijgzame en onbeweeglijke licht. Licht en poëzie van het noorden bepaalden de werken die hij er maakte en nu laat zien, landschappen van een vreemdeling.

Met zin voor idealisme verbeeldt hij ons klimaat: een besneeuwde oneindigheid waarin enkele sporen van mensen zijn achtergebleven.

Jan Florizoone

Traduction en Français :

Guy giraud a intitulé son exposition à la galerie Bruxelloise Guy Ledune, une "saison sans principe". Il nous suggère l'hivers en ce début d'été. Il réalise ses travaux avec du tissu, une sorte d'ouate synthétique qui sert normalement de doublure pour les vêtements que l'on porte lorsqu'on voyage aux pôles. Le tissu est blanc et aéré. Sa matière est libre. Le tissu est découpé en surface carrée qui s'accumulent par strates. Ses volumes de faibles hauteurs sont constitués de plus ou moins de couches et gisent sur le sol comme de la neige. De chaque volume émerge

un élément. Un chapeau émerge d'une surface , mais l'homme qui le portait lui est absent. Une télévision enfouie rayonne aux travers des couches blanches d'ouate d'une lueur scintillante. Contre le mur une surface blanche est roulée, il en sort deux manches à balais en bois verticaux.

Les objets de Guy Giraud sont produits avec peu de moyens. Ils ont une qualité minimale, une forme géométrique, une couleur monochrome, leur montage est dès plus élémentaire.

Mais Guy Giraud parvient à élever ce minimalisme dans un délire lyrique qui nous laisse songeur. Ses matériaux sont éthérés, ses volumes sont sans poids. Il unissent une forme poétique à des objets concrets qui confinent à l'abstraction. Aux travers de ses matériaux il crée une atmosphère magique, comme un son qui monte pour atteindre un timbre irréel.

L'exposition "Une saison sans principe" est la suite de l'exposition "jours de neige" que l'artiste à présenté l'hivers dernier au Frac de marseille. Guy Giraud vit depuis quelques temps dans nos régions, d'abord à Düsseldorf, puis à Bruxelles. Il a opéré une remarquable migration de la chaleur du sud au froid du nord.

Mais qui Giraud raconte comment, quand il était jeune il était déjà attiré par la poésie Allemande, celles des romantiques tel que Hölderling , et du Dadaïste Tzara.

A Bruxelles, il a obtenu un atelier avec des fenêtres au nord. Il lui a fallu s'adapter à cette nouvelle réalité , le froid , l'immobile et silencieuse lumière . Lumière et poésie du nord semblent déterminer ses récents travaux , celles de nos régions perçu par un étranger .